

Rozhodl jsem se udělat okružní jízdu po naší krásné planetě. Večer před odjezdem mě ještě kamarádi zvali na to naše pivo, prý aby na mě měli nějaké vzpomínky, kdybych se nevrátil. Musel jsem však odmítnout, přece jenom pojedou autem. Nejdřív jsem se vydal k našim severním sousedům, tady však nebylo pro mé mladé a zdravé tělo mnoho zajímavého. Nic jsem nečekal ani v Zemi vlévajících se řek, to by mi ovšem nesměl vyhořet motor zrovna v místní měsíční krajině. Nelíbilo se mi tu, tak jsem rychle koupil nové auto od nějakých místních překupníků. To byla chyba, protože se rozpadlo hned za hranicemi. Venku byla šílená kosa, aby taky ne, tady na severu. Poučen z minula, rozhodl jsem se tentokrát pro luxusní hotel, ale do toho kopce se mi bez auta a ve větru šlapalo pěkně blbě. Na internetu jsem si večer vyhlédl nový vůz a šel spát. V dobré náladě jsem seběhl dolů a rovnou si ho vyzvedl. Vstupem do další země v mém seznamu jsem zároveň vstoupil do válečné zóny. Nikdo už neví, jestli válku vyhlásili Seveřani nebo Jižani. Radši jsem se držel v horách na severozápadě, kde je to klidnější, protože je tu spousta dočasných imigrantů a lokální rozbroje jsou jim ukradené. Stejně mě ale čekala cesta na jih, a samozřejmě, sotva jsem přešel hranice, zaútočila na mě kavalerie. Dokázal jsem se z toho sice vykecat, ale auto už jsem nezachránil. U místních drogových dealerů se mi však podařilo vyhandlovat postarší, ale zatím nejnadějněji vypadající auto. Neptejte se jak. A to to prý má dál na východ být ještě drsnější. Hned v další zemi to podivně smrdělo. Místní mi vysvětlili, že to není smrad, ale vůně jejich národní speciality. No, proti gustu... U sousedů to smrdělo ještě víc, ovšem tady se mě ani nesnažili přesvědčit o opaku. Nebo možná jo, nerozuměl jsem jim. Dost bylo severu, vzhůru na jih! Auto drželo dobře, ale tentokrát mě zradily boty. No aspoň se tu daly snadno koupit nové. Začínalo to konečně vypadat na pohodový výlet, ale sotva jsem přešel hranice, přepadla mě tlupa domorodců. Zatáhli mě někam pod zem a lili do mě něco, co se sice pivu ani trochu nepodobalo, ale nebylo to vůbec špatné. Když jsem se o dva dny později probudil (aspoň doufám, že to byly jen dva dny), všichni už byli pryč. Sice mě trochu bolela hlava, ale jel jsem dál. Bylo to docela schodiště, což mi na hlavu moc nepomáhalo, tak jsem radši zastavil. Křikl na mě však jakýsi ožrala, tak jsem zaťal zuby a jel dál. Hranice jsem ignoroval, dodrncal jsem až do jediné enklávy na naší planetě, tu však bylo ještě více dočasných imigrantů než na severu, tak jsem rychle zamířil na jih. Hranice jsem zase ignoroval, nebylo tu nic moc k vidění, jen nějaká velká voda. Drncání se však muselo projevit a auto to zase nezvládlo. Tak jsem aspoň koukl na rybníky, zatímco jsem čekal na kamaráda ze studií, který sem trvale emigroval. Ten mě svým autem vzal domů. Svolal jsem kamarády a šli jsme všichni na to pivo. Konečně.